

ков, О.Г. Дейнека, Л.О. Позднякова, П.О. Черномаз; за ред. Голікова А.П. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 352 с.

16. Eckey Hans-Friedrich (2008): Regionalökonomie / Unter Mitarb. von: Nina Muraro. – Wiesbaden: Gabler 2008.

17. Андрійчук В.Г. Економіка підприємств агропромислового комплексу: підручник / В.Г. Андрійчук. – К.: КНЕУ, 2013. – 779 с.

18. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. Т. 3, Ч. 1. Кн. 3. Процесс капиталистического производства, взятый в целом / К. Маркс. – М.: Политиздат, 1978. – 1-508 с.

19. Фінансовий і ціновий механізм АПК в умовах переходу до ринку / [П.Т. Саблук, М.Я. Дем'яненко, О.М. Шпичак та ін.]; за ред. П.Т. Саблука та [ін.]. – К.: Урожай, 1993. – 352 с.

20. Ціноутворення та нормативні витрати в сільському господарстві (теорія, методологія, практика) / За ред. П.Т. Саблука, Ю.Ф. Мельника, М.В. Зубця, В.Я. Месель-Веселяка. – К.: ННЦ ІАЕ, 2008. – 697 с.

21. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. Т. 3, Ч. 2. Кн. 3. Процесс капиталистического производства, взятый в целом / К. Маркс. – М.: Политиздат, 1978. – 509-1084 с.

22. Організаційно-економічна модернізація аграрної сфери: наукова доповідь / за заг. ред. акад. П.Т. Саблука. – К.: ННЦ ІАЕ, 2011. – 342 с.

23. Саблук П.Т. Стан і напрямки розвитку аграрної реформи / П.Т. Саблук // Економіка АПК. – 2015. – № 2. – С. 14-15.

24. Пінішко В.С. Ціно- та тарифотворення: [навч. посіб.] / В.С. Пінішко. – Львів: «Магнолія 2006», 2009. – 303 с.

25. Літвінов Ю.І. Ціноутворення в умовах ринку: [навч. посіб.] / Ю.І. Літвінов, Л.А. Останкова, Т.М. Літвінова, О.В. Підгорна. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 400 с.

26. Хорунжий М.Й. Сучасні вимоги до інструментарію аграрної економічної науки та практики / М.Й. Хорунжий // Економіка АПК. – 2015. – № 1. – С. 96-100.

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНЮВАННЯ КОНКУРЕНТНОГО СТАТУСУ ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ КРАЇНИ ТА ЇЇ РЕГІОНІВ

FEATURES OF ASSESSMENT OF THE COMPETITIVE STATUS OF THE TOURIST BUSINESS OF A COUNTRY AND ITS REGIONS

УДК 339.137.2:351.855

Миколайчук М.М.

д.держ.упр., професор кафедри економічної та фінансової політики Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президенті України

Миколайчук К.М.

аспірант кафедри менеджменту та маркетингу Херсонський національний технічний університет

У статті розкрито сутність поняття «конкурентний статус туристичного бізнесу». Обґрунтовано необхідність розробки узгодженої системи оцінювання конкурентного статусу туристичного бізнесу країни, регіонів, підприємств. Запропоновано методику оцінювання конкурентного статусу туристичного бізнесу країни та її регіонів.

Ключові слова: конкурентний статус, туристичний бізнес, країна, регіони, методи оцінювання.

В статье раскрыта сущность понятия «конкурентный статус туристического бизнеса». Обоснована необходимость разработки согласованной системы для оценивания конкурентного статуса тури-

стического бизнеса страны, регионов, предприятий. Предложено методику оценивания конкурентного статуса туристического бизнеса страны и её регионов.

Ключевые слова: конкурентный статус, туристический бизнес, страна, регионы, методы оценивания.

The article reveals the essence of the concept of «competitive status of tourist business». The necessity of developing a coherent system of estimation of the competitive status of tourism business of the country, regions and enterprises is substantiated. The method of estimation of competitive status of tourism business of the country and its regions is offered.

Key words: competitive status, tourism business, country, regions, evaluation methods.

Постановка проблеми. Євроінтеграційні процеси супроводжуються активізацією конкурентної боротьби як на стратегічно важливому для нашої країни ринку туристичних послуг, так і на суміжних з ним ринках транспортних перевезень та готельного бізнесу. Тому все більшої актуальності набувають питання управління конкурентоспроможністю туристичної галузі як на рівні країни в цілому, так і на рівні регіонів. Стратегічне управління базується на виявленні конкурентних переваг та проблем у розвитку, створенні умов для ефективного використання конкурентних переваг, розв'язання існуючих проблем. Конкурентоспроможність

туристичної діяльності країн оцінюється на міжнародному рівні за допомогою індексу конкурентоспроможності подорожей і туризму (ІКПТ). Проте, цей показник характеризує переважно передумови розвитку туристичного бізнесу. Досягнення ж у реалізації конкурентоспроможності можливо оцінити також на основі конкурентного статусу.

Головним завданням кожної країни є забезпечення сталого розвитку. Однак, формування управлінських рішень щодо заходів, необхідних для досягнення бажаних результатів потребує певних методик оцінювання наявної ситуації та потенціалу щодо зрушень. З кінця минулого століття

Програмою Розвитку Організації Об'єднаних націй (ПРООН) здійснюється узагальнена оцінка позиціонування держав на основі індексу людського розвитку (ІЛР). Певний час його вважали основним методом оцінювання конкурентного статусу країни. Зараз, завдяки Всесвітньому економічному форуму (ВЕФ), окрім ІЛР, на міжнародному рівні використовують Глобальний індекс конкурентоспроможності, який дозволяє оцінити сприятливість умов для досягнення високого конкурентного статусу. Ці методики оцінювання адаптовані й для визначення досягнень регіонів. Подібна система оцінювання необхідна і для туристичного бізнесу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблеми управління конкурентоспроможністю туристичного бізнесу досліджували О.М. Бекетова, С.П. Гаврилюк, І.М. Писаревський, Г.Г. Савіна, І.Г. Смирнов, Т.І. Ткаченко, Л.М. Шульгіна та інші. Проте, недостатньо уваги приділено системному оцінюванню досягнень у розвитку туристичної індустрії країни та її регіонів.

Постановка завдання. Обґрунтування підходів щодо оцінювання конкурентного статусу туристичного бізнесу країни та її регіонів.

Виклад основного матеріалу дослідження.

В умовах глобалізації необхідно мати важелі управління конкурентоспроможністю на міжнародному рівні, досягнення в якій також повинні мати можливість оцінюватися системно на різних ієрархічних рівнях: країна, регіон, підприємство.

Для оцінювання передумов розвитку туристичного бізнесу в країні та організації цілеспрямованої роботи з підвищення конкурентного статусу туристичних підприємств особливе значення має індекс конкурентоспроможності подорожей та туризму (ІКПТ). Він визначається щорічно Всесвітнім економічним форумом на основі 80 показників, які згруповано у 14 складових, що утворюють 3 субіндекси: регуляторне середовище в туристичному секторі, середовище туристичного бізнесу та інфраструктура, людські, культурні та природні ресурси [1, с. 37; 2, с. 40; 3, с. 408].

Інформаційною основою визначення індексу конкурентоспроможності подорожей та туризму є результати опитування керівників бізнесу, статистичні дані міжнародних організацій а також дані організацій та експертів, що спеціалізуються в галузі подорожей та туризму. Експерти Всесвітнього економічного форуму співпрацюють з ЮНЕСКО, Міжнародною асоціацією повітряного транспорту (IATA), Всесвітньою туристичною організацією (UNWTO), Світовою Радою з подорожей і туризму (WTTC), Міжнародним союзом охорони природи (IUCN) та іншими. Бальна оцінка здійснюється в межах від 1 до 7. У 2013 році найбільший підсумковий бал (5,66) отримала Швейцарія. Звіти публікуються кожні 2 роки. За ІКПТ у 2013 році Україна посіла 76 місце зі 140 країн світу, набравши

3,98 бали. У 2015 внесено зміни у структуру ІКПТ шляхом збільшення кількості індикаторів до 90 та розподілу 14 складових на 4 субіндекси: середовище в туристичному секторі, середовище туристичного бізнесу та інфраструктура, інфраструктура, природні та культурні ресурси [2, с. 41]. За оновленою методикою у 2015 році Україна зберегла 76 місце з кількістю балів – 3,97 [2, с. 42].

Аналіз складових ІКПТ в оприлюднених рейтингах дає змогу виявити перешкоди розвитку туристичного бізнесу країни, але ще не визначає його конкурентний статус, який має характеризувати досягнення завдяки використанню своєї конкурентоспроможності результатів у сталому розвитку країни. Тому індикатор конкурентного статусу країни у туристичному бізнесі (ІКСТБ) має бути узгодженим з ІЛР.

Серед складових ІЛР, на які впливатиме туристичний бізнес, варто виділити економічний і соціальний розвиток. Вплив на економічну складову людського розвитку можливо відобразити показником внеску туристичної діяльності у ВВП країни. Одним з основних соціальних результатів сталого розвитку є збільшення тривалості життя. На неї впливає впевненість людини у майбутньому, яка залежить від зайнятості населення. Тому для співставлення з іншими країнами можливо додати до першого показника кількість зайнятих у сфері туризму. Будемо вважати, що вагомість економічних результатів має бути більшою, оскільки вони позитивно впливають на соціальну складову, а велика зайнятість може свідчити про недостатньо високу ефективність використання персоналу. Відтак,

$$ІКСТБ = 0,7 I_{ввп} + 0,3 I_{зт} \quad (1)$$

Слід зазначити, що розвиток туризму сприяє збільшенню доходів країни за рахунок продажу туристам продукції місцевої промисловості та сільського господарства, використання ними засобів зв'язку, розвитку інфраструктури та інше. Тому при визначенні внеску туристичної сфери у ВВП країни Світова Рада з подорожей та туризму, крім прямих внесків у ВВП шляхом витрат туристів на здійснення подорожей, враховує непрямі внески, які здійснюються за рахунок витрат на території перебування а також інвестиції в розвиток туристичної діяльності (інфраструктура, транспорт, обладнання) [4, с. 180].

Виходячи з цього індикатор внеску у ВВП країни доцільно визначати на основі 3 складових: прямого внеску у ВВП ($I_{ввп\ прям}$), інвестицій (I_i) та загального внеску ($I_{ввп\ заг}$).

$$I_{ввп} = (I_{ввп\ прям} + I_i + I_{ввп\ заг}) / 3 \quad (2)$$

Відповідно і внесок у зайнятість населення поділяється на зайнятість безпосередньо у сфері туризму та загальну зайнятість з урахуванням використання праці постачальників продукції та послуг інших сфер діяльності

$$I_{зг} = (I_{зпр.} + I_{ззар.}) / 2 \quad (3)$$

На відміну від методики розрахунку Індексу людського розвитку, запропонованої ПРООН, де значення індикатора визначається, як співвідношення різниці між значенням показника певної країни та максимальним значенням цього показника до розмаху варіації показника, що аналізується, пропонуємо використовувати співвідношення між значенням показника, що аналізується, та максимальним значенням показника. Це дозволить отримувати більш «контрастну» характеристику.

$$I_j = \frac{X_j}{X_{max}}, \quad (4)$$

де: I_j – індикатор за певною характеристикою j ;
 X_j – фактичне значення оцінюваного показника;
 X_{max} – максимальне значення оцінюваного показника.

Результати порівняльної оцінки ІКСТБ України з країнами-сусідами за статистичними даними міжнародних організацій 2014 року наведені у таблиці 1.

Серед країн, для яких розраховувалися показники, явним лідером є Польща завдяки значному перевищенню фінансових результатів інших країн. В Україні найгірші фінансові результати, але велика зайнятість, що дозволило забезпечити майже однакову загальну оцінку у порівнянні з Чеською Республікою та дещо перевищити показник Угорщини.

На загальні результати країни суттєво впливає туристична діяльність регіонів. Тому необхідно оцінювати конкурентний статус туристичного бізнесу регіонів (ІКСТБР). Для цього слід використовувати показники статистичної звітності, які відображають результати туристичної діяльності та керовані чинники впливу на них. У цьому індикаторі бажано відобразити чинники впливу на економічну складову ІЛР та соціальну.

$$ІКСТБР = 0,7 I_e + 0,3 I_c \quad (5)$$

Внесок туристичної діяльності у ВВП залежить від доходів з надання туристичних послуг та структури туристичних потоків. Перш за все важливе залучення іноземних туристів, які витрачають під час перебування в країні значні кошти.

$$I_e = 0,5 I_d + 0,5 I_{тп}, \quad (6)$$

де: I_e – індикатор впливу на економічний розвиток;

I_d – індикатор доходів від надання туристичних послуг;

$I_{тп}$ – індикатор структури туристичних потоків.

Індикатор структури має три складових, вагомість яких не однакова. Бажано збільшувати чисельність іноземних туристів та мешканців України, які подорожують в межах території України

$$I_{тп} = 0,4 I_{ін} + 0,4 I_{вн} + 0,2 I_{з}, \quad (7)$$

де: $I_{ін}$ – громадяни інших країн;

$I_{вн}$ – громадяни України, що подорожують в межах території України;

$I_{з}$ – громадяни України, що подорожують за кордоном.

Соціальна складова має враховувати зайнятість, освіту, оплату праці суб'єктами туристичної діяльності. При цьому варто враховувати, що з 2010 року ІЛР визначається з урахуванням додаткових індикаторів – нерівності доходів, гендерної нерівності, багатомірної бідності [5, с. 69]. Бажано відображати залучення молоді. Тому індикатор має наступні складові:

$$I_c = (I_3 + I_0 + I_{воп}) / 3, \quad (8)$$

де: I_c – індикатор впливу на соціальний розвиток;

I_3 – індикатор зайнятості працівників у сфері туристичної діяльності;

I_0 – індикатор освіти працівників у сфері туристичної діяльності;

Таблиця 1

Складові індикатора конкурентного статусу туристичного бізнесу країни*

Показник	Україна		Польща		Чеська Республіка		Угорщина	
	значення	I_j	значення	I_j	значення	I_j	значення	I_j
Прямий внесок у ВВП країни, млрд дол. США	3,8	0,35	10,9	1	5,6	0,51	5,4	0,50
Загальний внесок у ВВП країни, млрд дол. США	14,3	0,53	27,0	1	16,7	0,62	14,3	0,53
Капітальні інвестиції, млрд дол. США	0,7	0,22	3,2	1	2,0	0,62	0,9	0,28
$I_{ввп}$		0,36		1		0,58		0,44
Кількість зайнятих в туризмі, тис. осіб	416,1	1	334,1	0,80	248,5	0,60	227,3	0,54
Загальна кількість зайнятих в країні завдяки туристичній діяльності, тис. осіб	1570,1	1	792,3	0,50	511,6	0,32	394,5	0,25
$I_{зг}$		1		0,65		0,46		0,40
ІКСТБ		0,55		0,90		0,54		0,43

*Розраховано за [4, с. 180]

$I_{\text{воп}}$ – індикатор витрат на оплату праці у сфері туристичної діяльності, який визначається на основі їх частки в операційних витратах.

Індикатор зайнятості має три складові, які відображають загальну зайнятість, частку жінок та частку працівників у віці до 30 років.

$$I_3 = (I_{\text{зз}} + I_{\text{ж}} + I_{\text{мол}}) / 3, \quad (9)$$

де: I_3 – індикатор зайнятості; $I_{\text{зз}}$ – загальна зайнятість;

$I_{\text{ж}}$ – частка жінок; $I_{\text{мол}}$ – частка працівників у віці до 30 років.

Оскільки в загальних результатах виділені окремо показники столиці, поряд з регіонами України надана оцінка і туристичній діяльності міста Київ.

При розрахунку індикаторів туристичних потоків враховувалася статистична звітність про кількість туристів обслуговуваних туроператорами та турагентами.

Загальний результат оцінки конкурентного статусу туристичного бізнесу регіонів наведено у таблиці 2.

Таблиця 2

Індикатори конкурентного статусу туристичного бізнесу регіонів

Регіон	I_e	I_c	ІКСТБР
Вінницька	0,013	0,471	0,150
Волинська	0,017	0,736	0,233
Дніпропетровська	0,008	0,508	0,158
Донецька	0,004	0,496	0,152
Житомирська	0,000	0,342	0,103
Закарпатська	0,005	0,556	0,170
Запорізька	0,009	0,541	0,169
Івано-Франківська	0,138	0,430	0,225
Київська	0,002	0,531	0,161
Кіровоградська	0,001	0,500	0,151
Луганська	0,000	0,257	0,077
Львівська	0,196	0,621	0,323
Миколаївська	0,001	0,505	0,152
Одеська	0,061	0,546	0,166
Полтавська	0,000	0,445	0,133
Рівненська	0,002	0,486	0,147
Сумська	0,004	0,552	0,168
Тернопільська	0,003	0,444	0,135
Харківська	0,007	0,586	0,181
Херсонська	0,005	0,426	0,131
Хмельницька	0,005	0,455	0,140
Черкаська	0,002	0,563	0,170
Чернівецька	0,006	0,528	0,163
Чернігівська	0,000	0,510	0,153
м. Київ	1,000	0,855	0,956

Результати розрахунку економічної складової індикатора конкурентного статусу туристичного бізнесу регіону свідчать про те, що основним надавачем туристичних послуг є місто Київ. Його

частка у доходах від надання туристичних послуг досягала 83,6%, у кількості обслугованих туристів – 81%.

Крім столиці суттєво відрізняються за результатами туристичної діяльності три області: Львівська, яка є лідером серед областей із кількістю обслугованих туристів – 5,1%, та на другому місці за часткою доходів – 3,7%; Івано-Франківська, яка забезпечує 5,4% доходів та обслуговує 3,4% туристів; здобутками Одеської області є 3,7% доходів та 1,8% обслугованих туристів. На решту областей залишається 3,6% доходів та 7,7% обслугованих туристів. Такий стан справ свідчить про низьке використання потенційних можливостей розвитку туристичного бізнесу більшістю регіонів України.

Наведені результати свідчать про високий конкурентний статус туристичної діяльності міста Київ. Статус усіх регіонів нижче середнього рівня. Це зумовлене прибуттям іноземних туристів та відправленням за кордон громадян України переважно через аеропорт Бориспіль. Тому у місті Київ обслуговують 59% громадян інших країн та 88% громадян України, які подорожують за кордоном. Тому підвищенню конкурентного статусу туристичної діяльності регіонів сприятиме відновлення роботи аеропортів.

Висновки з проведеного дослідження.

Конкурентний статус туристичного бізнесу відображає його внесок у економічний і соціальний розвиток. Проте, методи розрахунку індикаторів конкурентного статусу країни та її регіонів дещо відрізняються. Індикатор конкурентного статусу країни у туристичному бізнесі (ІКСТБ) має бути узгодженим з ІЛР. Вплив на економічну складову людського розвитку можливо відобразити показником внеску туристичної діяльності у ВВП країни. Одним з основних соціальних результатів сталого розвитку є збільшення тривалості життя. На неї впливає впевненість людини у майбутньому, яка залежить від зайнятості населення.

Індикатор конкурентного статусу туристичного бізнесу регіонів (ІКСТБР) має бути більш деталізованим. У ньому варто відобразити чинники впливу на економічну та соціальну складові ІЛР. Для цього слід використовувати показники статистичної звітності, які відображають результати туристичної діяльності та керовані чинники впливу на них.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Україна в світі. Огляд міжнародних індексів 2013 [Електронний ресурс] / Портал конкурентоспроможності України. Режим доступу: <http://www.feg.org.ua/ua/reports>
2. Смирнов І. Г. Визначення рівня конкурентоспроможності країн світу в туризмі: сучасні підходи / І. Г. Смирнов // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. – 2015. – № 5-6. – С. 37-49. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/uazt_2015_5-6_6

3. Заячківська Г. Індекс конкурентоспроможності України у сфері подорожей і туризму / Заячківська Г. // Економічний аналіз. – 2010. – Випуск 7. – С. 407-410. – Режим доступу: http://econa.at.ua/Vypusk_7/zayachkovska.pdf

4. Папп В. В. Розвиток сфери туризму в контексті євроінтеграційних процесів України / В. В. Папп // Вісник ОНУ імені І. І. Мечнікова. – 2015. – Т. 20. Вип. 3. – С. 179-184. – Режим доступу: http://visnyk-onu.od.ua/journal/2015_20_3/43.pdf

5. Козак Л. С. Формування сучасного концептуального підходу до визначення сутності нових макроекономічних показників / Л. С. Козак, Ю. О. Уласенко, О. В. Федорук // Економіка та управління на транспорті. – К.: НТУ. – 2015. – Вип. 1. – С. 65-78. – Режим доступу: <http://publications.ntu.edu.ua/eut/2015-01/065-078.pdf>

6. Статистичний бюлетень «Туристична діяльність в Україні у 2015 році». – К.: Державна служба статистики України. – 2016. – 76 с. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/Arhiv_u/15/Arch_td_bl.htm

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ УКРАЇНИ*

FEATURES OF INNOVATIVE ACTIVITY IN THE AGRICULTURAL SECTOR OF UKRAINE

Стаття присвячена дослідженню проблематики інноваційного розвитку аграрного сектору країни. Здійснено аналіз показників інноваційної активності українських аграрних підприємств. Розглянуто найбільш принципові проблеми, що стримують інноваційний розвиток аграрних підприємств, а також вади державної політики в цьому напрямі.

Ключові слова: інновації в аграрному секторі, агроінновації, інноваційна активність, аграрний розвиток, агробізнес.

Данная статья посвящена исследованию проблематики инновационного развития аграрного сектора страны. Выполнен анализ показателей инновационной активности украинских аграрных предприятий. Рассмотрены наиболее принципиальные проблемы, которые сдерживают инновационное развитие аграрных предприятий, а

так же изъяны государственной политики в этой сфере.

Ключевые слова: инновации в аграрном секторе, агроинновации, инновационная активность, аграрное развитие, агробизнес.

This article is about Ukrainian agricultural sector and its innovation development problems. Author of this paper had made the analysis of innovation activity of Ukrainian agricultural enterprises, their main characteristic in this contest. Also author had showed the most important problems of innovation development of this sector and barriers which block it. Moreover there is analysis of Ukrainian government policy in the agricultural sector.

Key words: innovations in the agricultural sector, agro innovation, innovative activity, agrarian development, agribusiness.

УДК 330.341.1:656

Січкаренко К.О.

к.г.н., науковий співробітник
Інститут економіки та прогнозування
Національної академії наук України

Постановка проблеми. Аграрний розвиток України останнім часом знаходиться у центрі уваги наукової спільноти. Це можна пояснити в першу чергу тим, що саме розвиток аграрного сектору економіки країни демонструє поступальних розвиток, не зважаючи на системну економічну кризу. Проблематика даної статті полягає у тому, що інноваційна активність в аграрному секторі за своєю суттю відрізняється від активності в інших сферах економіки і відповідно вимагає окремого підходу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Говорячи про останні дослідження і публікації, що присвячені вивченню даної проблеми, слід зазначити, що з-поміж усіх публікацій можна окреслити декілька напрямів, котрим дослідники приділяють найбільше уваги. Так найбільш актуальними є власне дослідження інноваційної активності

* публікацію підготовлено за виконання НДР «Розвиток інноваційної системи України в європейському науково-технологічному просторі», державний реєстраційний номер № 0115U001424

у сфері аграрного виробництва, її концептуальної основи (О.В. Шубравська) [14]. Також багато уваги приділяється нормативно-правовим інструментам забезпечення інноваційного процесу (Н.О. Долгошея) [4]. З-поміж публікацій представлений також інституційний підхід до аналізу діяльності аграрного сектору в Україні і його інноваційної активності (О.В. Гончаренко) [5]. Суттєвим є питання фінансового забезпечення інноваційної діяльності (Т.І. Сус) [12]. У цілому ж можна сказати, що наразі аграрний сектор української економіки досліджується дуже детально. Втім, більша частина дослідників концентрує увагу на декількох першочергових аспектах, оминаючи увагою такі проблеми, як, наприклад, наукове забезпечення інноваційного розвитку, роль українських дослідних установ у створенні підґрунтя для розробки і впровадження інновацій. Саме розвитку цієї тематики і присвячена стаття.

Постановка завдання. Відтак, метою написання даної статті є аналіз сучасного стану інно-